

ТЯОЊК

březen 2022

***Klíček (nejen)
k naší minulosti***

Černý čtverec

Moje cesta ke spánku

10 Kč

Editorial

BŘEZEN 2022

Drtivá většina populace by pravděpodobně řekla, že březen své jméno nese podle toho, že se leccos v tento měsíc stane březím. Já si ale dovolím oponovat a hrdě tvrdím, že je to podle našeho drahého Jarmiho Březiny, který tento měsíc slaví narozeniny.

To jenom taková vsuvka na začátek.

Na obálce jste si mohli povšimnout Radegasta chladícího se na parapetě vyhlášeného (nejen tímto) uherskohradištského ústavu. Zachycen je jedné lednové přestávky, přesně měsíc po Vánocích. Vystává nám tady tedy několik otázek.

Čí byl?

Stihl se vychladit?

Byl poloplný nebo poloprázdný?

Mělo se vůbec co chladit? Popřípadě – kde skončil zbytek obsahu?

Není pro chlazení vhodnější vnitřní parapet, než ten vnější?

Skrývalo se ten den snad po škole více takových Pokémonů?

Nemůžu si ale odpustit ještě jednu poznámku, tentokrát z trochu jiného soudku, stále ale týkající se obálky – Božského doteku. Možná se tím editoriál přehoupne do oddělení „můj milý deníčku“, přesto se s vámi podělím o malou pikantnost z mého života. To jen kdybyste si někdy náhodou mysleli, že se vám život vysmívá nebo že jste na tom špatně.

Nejste.

Asi v září jsem se rozhodla, že si nechám vytetovat pověstné (a možná docela basic) Michelangelovy ruce aneb Stvoření Adama. Tetování skutečně mám, proto cítím jisté osobní spojení s tímto číslem. Samozřejmě by však bylo k údivu, kdyby vše dopadlo hladce – po pár hodinách s oným tetováním jsem si uvědomila, že jedna z rukou (konkrétně ta, co se tady natahuje pro pivo) má jen čtyři prsty. Ne, ten pátý není nikde schovaný. On tam jednoduše není.

Doufám tedy, že alespoň toto číslo se vám bude zdát úplně a nenajdete nic, co by chybělo.

A pokud budete mít nápady, či že ten Radek na parapetě byl nebo jak efektivně a efektně dostat pátý prst ke zbylým čtyřem, ozvěte se, prosím, redakci.

Magdaléna Ordeltová, **šéfredaktorka**

Obsah březen 2022

6

Truňk se představuje
Matin baron

7

Klíček (nejen) k naší minulosti
Magdaléna Ordeltová

10

Černý čtvrtec
Lucie Mikošková

12

Jdeme společností, ale bojujeme proti ní
Karolína Dvořáková

14

Moje cesta ke spánku
Daniela Ráčzová

16

Proč má perfektní den jen 24 hodin?
Veronika Trbolová

18

Břežnová aktualita
Daniela Gajdová

23

Tvorba

Truňk se představuje

Rozhovor s novým redaktorem

Jméno: Martin Baron

Třída: 1.C

Kam po GUH: Většinou na Portál, ale občas se zastavím i doma.

Oblíbený film: Nejsem žádný milovník filmů, ale mezi oblíbené samozřejmě patří Gympl, Vejška nebo Star Wars.

Oblíbený seriál: Euphoria, The End of the F***ing World nebo Elita

Oblíbená hudba: Radiohead, King Krule, Have A Nice Life nebo Tame Impala

Oblíbená kniha: Abych pravdu řekl, tak moc nečtu, spíše vůbec. Na prvním stupni jsme ale četli Robinsona Crusoe, takže asi Robinson.

Co mi dal/vzal Truňk: Zatím toho moc nebude, ale vzal mi asi 30 minut času a 30Kč.

Co mi dalo/vzalo GUH: Tato elitní škola, která je, troufám si říci, nejlepší školou na světě, ne-li v celé naší galaxii, mi dala mnoho nových přátel a spoustu zbytečných informací, které mi mí vrstevníci z učňáků mohou jen závidět. Věřím ale, že mi GUH nadále bude poskytovat prvotřídní vzdělání a že se i na tu vysokou školu někdy dostanu. Ale hlavně... hlavně ty obědy.

V čem je mi fotka podobná: V tom, že jsem na fotce já.

Klíček (nejen) k naší minulosti

Nikdy jsem neviděla prázdné autobusové nádraží. Řidiči prodávají jeden lístek za druhým, stovky lidí přecházejí přes možná nejušnější z uherskohradištských přechodů pro chodce, skoro každý nesoucí igelitové tašky z přilehlých supermarketů. Na víceproudové silnici neustále někdo troubí a asi tisíc studentů přihlíží této scénérii z oken gymnázia.

Obrovský komplex tyčící se ještě vysoko nad zdi ověčené ostnatými dráty se již stal součástí městského života. Ne ale tou aktivní. Dříve předimenzovaná věznice, v níž bylo drženo i dvakrát až třikrát více vězňů, než dokázala obsáhnout její kapacita, nyní zeje prázdnotou. Přirovnala bych ji spíše k haldě kupících se náhodně i nenáhodně popsaných papírů na psacím stole. Vidíte ji, žijete s ní v naivní symbióze, a dokonce jste si jisti, že jednou s ní budete muset pohnout. Nevíte ale jak, přemýšlíte, zda mezi listy nenajdete vzpomínku, jež není hodna vyhození. Ale stejně tak, jak by nenávratně shořela v kamnech, nikdy ji nebude člověk schopen objevit, pokud se v papírech nezačne hrabat. Stojí za to hledat a stojí za to nezapomínat. V tomto případě rozhodně neplatí, že kdo nic nedělá, nic nezkaží. I když se zdálo, že tomu tak bylo dlouhá léta.

Iniciativa Memoria vznikla právě proto, aby nechala opadanou omítku věznice znovu promlouvat. Sfoukává prach z původně lesknoucích se dlažeb chodeb, o jejichž čistotu se zaručovalo nespočet vězňů na svém posledním tažení.

Díky lidem, které nenechávají promlčené osudy chladnými, je konečně slyšet hlas, který byl mnohými pro pozdější přežití nutně vytěsněn. Podstatné jsou totiž i pouhé střípky vzpomínek.

A věci se skutečně dávají do pohybu – vznikl projekt, díky kterému má věznice sloužit všem. Jak řekla na jednom ze setkání předsdkyně spolku Memoria Anna Stránská: „Dřív lidé chtěli ven, my teď chceme dovnitř.“ Jedna z největších katastrof v Uherském Hradišti a zároveň místo evropského kontextu konečně začne plnit své pokání a bude nástrojem dobra, ne strašákem poukazujícím na skutečnost, že se jen těžce vypořádáváme s naší minulostí. Možná jen neznáme způsob, jakým k dějinám přistupovat.

Ve stejném roce, jako vznikla iniciativa za obnovu areálu věznice, měl na Letní filmové škole premiéru film Klíček slovenského režiséra Jána Nováka, natočený právě v tomto nechvalně proslulém uherskohradištském komplexu. Později šel i do kin, pro svůj neúspěch ale zanedlouho zmizel ze světa a nyní je nedohledatelným. Přes to všechno se však právě Memoria spojila s autory a tento snímek navzdory jeho kontroverzi znovu vytáhla na světlo. Jeho projekci 24. února 2022 spojila nejen s besedou o historii, současném stavu i budoucnosti věznice, ale také s diskusí, kde byli hosty producent Pavel Paleček a představitel jedné z hlavních rolí a herec Slováckého divadla Tomáš Šulaj. Nebudu lhát – právě samotná kontroverze a špatné zvěsti o nadcházejícím filmovém zážitku mou pozornost a zvědavost přitáhly ještě více.

Toto neviditelné dílo mělo znovuotevřít téma problematiky věznice původně postavené na okraji města, nyní přehlížené v samotném centru. Autoři cílili především na otupělou mladou generaci, která k tomuto místu nemá žádný vztah. „Film byl pokusem dostat tematiku mezi studenty. Dokumenty vyhledává zkušený divák,“ řekl producent Pavel Paleček. A já se na film nedívala ani uměleckým, ani historickým okem. Od toho tu jsou jiní.

Samotná zápletky je možná triviální, umožnila však zasazení klasických osudů do místa s historií, běžného lehkovážného a neznalého městského života do dění ve věznici několik desítek let zpátky – konkrétně do let padesátých, která historikové popisují jako ta nejšilnější.

Mladý pár Dominika a Jakub se stávají oběťmi tvrdých praktik bachaře Koníčka naprosto dehonestujících lidskou důstojnost, která jako by za kovovými vraty neexistovala. Nemělo smysl nikoho volat. Nikdy nikdo nepřišel. Maximálně přiletěla rána. Psychické i fyzické ničení se stávalo denním chlebem – kolikrát tím jediným chlebem, jenž byl k dostání. A zločiny proti lidskosti se zdaleka netýkaly pouze vězňů. I jakýkoliv přešlap osob z řad StB, sebemenší krůček naznačující, byť jen minimální neoddanost nebo nesouhlas končil rychlým řešením. Lidský život byl naprosto bezcenný. Pro dnešního člověka nepředstavitelné, že?

Svoboda svou vzácnost nalézá v křehkosti. Období komunismu odhaluje pouhou část historie a ani boje o život, svobodu a základní lidská práva nejsou pro svět pasé. To, co máme, není samozřejmostí a to, co bylo, opravdu není pouhou minulostí. Konkrétně v dnešních dnech na nás rouška nejistoty a strachu padá znovu a znovu, více, než jsme za posledních pár desítek let byli zvyklí. Proto bychom opět měli hledat otázky i odpovědi právě při pohledu na paralely mezi situací aktuální a situací „vyřešenou“, bylo by naivní si myslet, že se řešení dokážeme dobrat sami. Ne toho, jenž ruku v ruce kráčí s uvědoměním a poučením. A my jsme generací, na kterou konečně apeluje několik stran či několik aktivních jedinců, protože tu je konečně ta možnost nemlčet.

Oni můžou a nezůstávají jen u slov právě proto, abychom mohli i my.

Magdaléna Ordeltová

Černý čtverec

Všichni jistě známe a v některých případech i navštěvujeme učebnu výtvarky. Místo různorodého, umělecky-chaotického charakteru. Faktem je, že tato učebna by se dala považovat za černou díru, nebo jiný symbol nekonečnosti. Třeba idiom „co jednou schvátí, už nikdy nenavrátní“ mi přijde docela trefný. Věci se ztrácejí, objevují, teleportují a obecně zde nabývají neuvěřitelných schopností. Je tedy důležité upnout se aspoň na nějaký kousek stálosti tohoto prostředí. Za jeden z nich by se dal samozřejmě považovat pan profesor Salajka, kterého bych označila za vládce tohoto prostoru, tudíž za nenahraditelnou a neměnnou složku výtvarky. Je tady také zajímavá sbírka koupelových kačenek různých tvarů a velikostí, které si vybojovaly své místo na nejvyšším patře skříně, kam většina lidí nedosáhne. Stávají se tedy nemanipulovatelnými. Teď ovšem k té nejzáhadnější stále „výtvarkové“ věci. To pro mě byl donedávna obraz velkého černého čtverce na bílém pozadí. Člověk by si řekl, že takový moderní minimalismus je přeci docela běžnou věcí, ovšem v našem případě nám úplně nesedí do výše popsané scény. Vzhledem k tomu, že mi tento obraz velice dlouho visel v hlavě, poskytnu pár postřehů a teorií, týkajících se jeho významu.

Zaprvé: Autorem tohoto díla je Salajka, ovšem s nějakým osobnostním převratem. Možná odhalení takzvané temné stránky Salajkovy? Tento případ je ovšem už od začátku vyloučený. At už to zní, jakkoliv přesvědčivě, tak pojmy Salajka a minimalismus prostě nejdou dohromady.

Za druhé: Autorem je bývalý student. V tomto případě neznáme výtvarné ani duševní rozpoložení, tudíž je zde řešení nejasné. Musíme se tedy ovšem ptát, za jakých okolností by obraz dostal tak honosné místo právě v učebně výtvarky. Závěr je takový, že tato možnost není vyloučena, ovšem ani podložena.

Za třetí: Nikdo vlastně nezná původ ani význam obrazu. Upřímně se mi nechce věřit, že by tato možnost byla pravdivá, (Ano, může to vypadat, že si snažím nalhat, že jsem nestrávila čas přemýšlením nad černým čtvercem, pro nic za nic... není to tak.) takový čtverec se přece jen tak nevynoří z ničeho. Tuto možnost tedy (i z osobních důvodů) zavrhuji.

Ráda bych pokračovala v psaní za čtvrté, za páté, za šesté, ale bohužel. Nedávno mi totiž byla nedobrovolně odhalena historie obrazu panem profesorem Psíkem. Ovšem nechám si ho pro sebe, ochudit vás, čtenáře o rozebírání a přemýšlení nad uměním bych opravdu nechtěla...

PS: Pokud by někdo mermomocí chtěl znát pravý význam, spojte se s naší redakcí. Musím ale varovat, není zdaleka tak zajímavý jako ty ostatní, smyšlené.

Lucie Mikošková

Jdeme společností, ale bojujeme proti ní

Vycházím z vlaku, ven mě vytlačí dav lidí, každý z nás spěchající za tím svým. Někdo do práce, někdo z práce, proti nám se jiní už tlačí do vlaku. Dav postupuje a mísí se s ostatními lidmi v nádražní hale. Rozhlížím se po lidech, pozoruju starší dámu s kloboukem, mladinkou maminku se synem v náručí, zamilované páry v každém věku, ... Zastaví mě až když narazím do kluka přede mnou. Zběžně se omluvím a opět se ponořím do svých myšlenek.

Přemýšlím, jaké lidi potkávám, na koho se jen tak usměju, kdo se na mě zadívá. S kým bych si rozuměla, do koho bych se zamilovala a kdo by mě nemohl vystát? Zamyslela jsem se, jaké názory asi sdílím s pánem na lavičce. Co by si o přítelkyni, za kterou zrovna pospíchám, myslela skupinka asi deseti seniorek v kavárně v nádražní hale? Kolik lidí z takové masy by nás podpořilo v adopci asijské holčičky a kdo by nám to rovnou zakázal? Asi to nechci vědět, nechci znát názory všech. Chtěla bych ukázat našim rodinám, že děláme správnou věc, že budeme šťastná rodina. Chci lidi přesvědčit o respektu, o tom, že všichni máme právo na to vyjádřit kdo jsme, o milování kohokoli, ale kdo mě bude poslouchat? Kdo z těch, kteří s mými názory nesouhlasí, si je opravdu vyslechne a zamyslí se nad nimi?

Nejsem si jistá svou rodinou, natož ostatními, možná si nejsem jistá ani sama sebou. Byla bych schopná respektovat názor mně úplně cizí? Pravděpodobně ne, i přes všechny snahy.

Kdo z haly plné lidí podporuje „rozmarňé lásky“, kdo neuznává moderní medicínu a za dva ibalginy, které jsem před chvílí zapila drahou colou, by mě úplně zavrhl? Kdybychom se měli opravdu otevřeně bavit, třeba na rodinném obědě, jak by se změnil vztahy v naší rodině? Kdo by se mnou už nikdy nepromluvil a kdo by mě naopak mile překvapil?

Na názorech cizích lidí nezáleží, nenechejme se odradit, poznejme sami sebe, ujasněme si náš pohled na svět a najděme lidi, s kterými souzníme. Pokud nás blízcí omezují, nebojme se bojovat sami za sebe, za svoje hodnoty a přesvědčení. Nemusí být správná, názory se mění, lidé se vyvíjí. Nejdůležitější je, co si o nás myslíme my sami.

Jsou věci, jenž zvládneme ovlivnit, naše chování, naše zvyky a společnost, do jaké se dostáváme. Ten zbytek bohužel nezáleží na nás a můžeme udělat vše, co je v našich silách, ale stejně se nic nezmění, tak proč se kvůli tomu trápit, nebo ještě hůř měnit?

Z myšlenek mě vytrhne přijíždějící metro a za skupinkou turistů vidím úsměv, který tak dobře znám. Na tom záleží!

Karolína Dvořáková

Moje cesta ke spánku

Ahoj čtenáři. Chci Tě upozornit, že nesloužím jako návod ani prostředek ke stěžování si na život. Jsem takový, jaký jsem byl sepsán. Děkuji, Tvůj článek.

Ve dvě hodiny a třicet osm minut se brodím vodami Googlu zahalenými mlhou a tmavým režimem. Na dotykové klávesnici vyťukám slovo spánek a vrhnu udici i s návnadou. Úlovků je až příliš mnoho. Věvodí jim majestátní ryba z rodu Wikipedie. Ale já nechci vědět, že je to útlumově-relaxační fáze organismu, při níž dochází ke změně činnosti mozku doprovázené ztrátou vědomí a podstatně sníženou citlivostí na vnější podněty. Pustím ji zpátky do vody s rychle mizející myšlenkou, že tohle jsem slyšela někdy v prváku ve společenských vědách. Zkusím upřesnit vyhledávání a nahodit znovu. Jak spát? Odkazů je téměř stejně jako při prvním vyhledávání. Kliknu hned na první, stránka BENU vypadá seriózně. Přeci jenom je to značka lékáren.

- Zajistěte, aby pokoj, kde spíte byl tichý a tmavý.
- Příjemná relaxační koupel a mléko s medem vám dopomohou k lepšímu spání.
- Hořčík, šípek, meduňka a chmel.
- 6 hodin před spánkem nepijte kávu, čaj a jiné nápoje obsahující kofein.

Students need 6-8 hours of sleep
School:

$$6 - 8 = -2$$

V matematice nejsem tak dobrá, ale zkusím to spočítat. Ze školy přijedu domů v pět. Zhruba po hodině, ve které jím a zjišťuji, co nového na síti, si dám kafe, abych vydržela na všechny úkoly a učení, které mám. Šest plus šest by mělo být dvanáct. Šla bych tedy spát o půlnoci. A kvůli otrěsné vlakové dopravě vstávám znovu v pět, tudíž pět hodin spánku. Někdo by řekl, že je to ideální. Já říkám auuuuu :((. Přesto vděčně přijímám všechny rady a hned další den se podle nich začínám řídit. To je čtvrtěk. Hrdinně pokračuji několik dalších dní. V neděli se psychicky zhroutím.

Všechny naděje jdou do háje, včetně plánu na vybudování správného spánkového cyklu. V mojí mysli se roztříští další kousek už tak zničené skládky a střípky víry, že bude líp, zmizí do neznáma. A já zase brečím v jednu ráno v posteli, nadopovaná adrenalinem čerstvě krvavé rány lesknoucí se vedle několika starých jizev.

O pár probřečených nocí později se dovleču ke svému psychiatrovi s tím, že mi léky na deprese moc nezabírají. Pokývne hlavou a za pět minut jsem venku s receptem na úplně nové štěstí. Když si pak projíždím nežádoucí účinky prášků, zjistím, že jedním z nich je nespavost. Povzdechnu si a jdu si udělat meduňkovo šípkový čaj. Moje cesta ke spánku jen tak neskončí.

Daniela Rácová

Proč má perfektní den jen 24 hodin?

Jsem přehlčená. Přehlčená všemi pro a proti, přehlčená dobrem či zlem, správným a špatným. Každý však víme, že emoce je třeba ventilovat, tudíž se pokouším ventilovat své vnitřní zmatky pomatením vás ostatních. Není nad to zatáhnout do svých nešvarů všechny kolem mě! Než přestanete číst tento abecední výplod, dovoluji mi lehkou stížnost věnovanou TOBĚ realito. Máš to lehce nedomyšlené ne?

Každý den se (ne)dobrovolně edukuji a všechny informace si nechávám pečlivě projít hlavou, ráda bych je později aplikovala v životě. Ovšem během svých krásných 12 let nadšeného studia si můj mozek neporadí se stovkami informací na jejichž důležitost poukazují osoby, jež tomuto specifickému oboru zasvětili smysl žití. Ano, ano, nechodte za mnou s tvrzením, že jsem si to přeci vybrala. Možná jsem vás špatně uvedla do mých myšlenkových pochodů. Celý den, každý den a troufám si říct každou hodinu se na nás valí lavina doporučení na perfektní život. Snídat vajíčka či ovoce, bílkoviny či sacharidy? Každý den alespoň 20 minut kardio, nechceš přece umřít tlustej! Brát drogy či nebrat? Jak často se sprchovat? Kolik litrů vody už je příliš mnoho? Co mi tedy zařídí tu dokonalost žití? Rozhodně nečekejte shrnutí a vyvození nejdůležitějšího, to bych své rozhořčení pohřbila ve vlastních slovech. Naopak jsem se rozhodla vytvořit PERFEKTNÍ DEN, do kterého se pokusím vměstnat činnosti, pocity a přístupy, které jsou všechny životně *velmi* nepostradatelné. Styď se, zda nestihneš vše!

1. Do nového rána, šťastné probuzení!

Ráno. Nejpodstatnější část dne, a proto si rychle udělej snídani o kapacitě 412 kcal! Nezapomeň na obsah bílkovin, sacharidů a vlákniny. Pro lepší produktivitu si hoď rychlou ledovou sprchu a pořádně si prodýchej bolest! Nechceš-li vypadat jako pohyblivý odpadkový koš, nech si pár minutek na zkrášlení své vnější schránky s výběrem správných odstínů modrého trika. Doufám, že jsi nezapomněl na domácí úkoly, ty hade! Čištění zubů, umyté vlasy (nejlépe 2x, pak se tolik nemastí), přichystaná vyvážená svačina, zelený čaj v termosce, a hlavně nezmeškej autobus. Zkus ignorovat dětské batůžky lepící se na tvůj nový respirátor a raději se psychicky připravuj. Jo a pitný režim!

2. Dopolední fyzika (z ní narušená psychika?)

Vím, že touto dobou už všichni slintáme nad blížícím se obědem, na to ovšem v perfektním dni nemáme tolik času. Posvačil jsi?! Posbírej všechny své všeobecné znalosti a neboj se promluvit. Introverze...pche! Během své každodenní paniky ze špatných odpovědí nezapomeň na pitný režim! Smysl celého dopoledne zůstává uložen někde hluboko mezi všemi deriváty uhlovodíků. Utikej na oběd.

3. Odpoledne relaxace, spíš životní degradace.

Vím, že ta USTLANÁ postel vypadá lákavě. Na to zapomeň brouku! Popadni kánonové knihy, do druhé ruky kytaru, do třetí běžící pás a hlavně...hlavně pitný režim. Člověk by si po náročném dni i nějakého panáka zasloužil – však ty popadni panáka proteinu a val kardio. Občas pozměň s jógou, posilováním či skokem z padáku, aby tvé snažení neztratilo diverzitu. Uč se, zpívej, hraj, relaxuj, cvič, pij, jez, dej si vitamíny, netrav u telefonu dýl než hodinu, měj společenský život, nezkoušej tohle, nezkoušej tamto, uklid' si pokoj, měj přehled o všem a o všech, nechlastej, nekuř, nebuď přítěž.

4. Na smutky večerní, teplý čaj!

Čas spánku a zapomnění. Hloubavá tma se ti snaží myšlenky obalamutit. Ty však potřebuješ 8 hodin spánku, co teď? Cítíš se smutný? Osamělý? Nepochopený? I na to má svět řešení – prostě si řekni, že jsi šťastný, prostě řekni smutku NE. Tak dobrou noc (nezapomeň si odložit telefon daleko od hlavy!). Jo a pitný režim!

Veronika Trbolová

Březnová aktualita

V pátek 4.3.2022 se konal benefiční koncert s cílem vybrat peníze, které poputují lidem na Ukrajině. Společně se spolužáky jsme si poprvé vyzkoušeli, co to znamená připravit akci pro více lidí, tak aby dobře dopadla. Přestože v pátek jsme měli stále ještě rozepře, dokázali jsme se dohodnout a vše vyřešit. Považuji za velký úspěch, jak koncert probíhal a jak dopadnul. Dokázali jsme společnými silami a vaší pomocí vybrat přes 63 000 Kč.

Na koncertu se podílelo spoustu lidí a já jim tímto hromadně děkuji, že mi pomohli buďto s organizací nebo přijmuli pozvánku jakožto vystupující či divák. Po koncertu jsem byla nabita neuvěřitelnými emocemi, byla jsem plna síly a připravena na všechno, co život ještě dá. Doufám, že i vy jste se cítily podobně a také vás to obohatilo jako mě.

Děkujeme.

Daniela Gajdová

Foto: Adam Zimčik

TVORBA!

Kytice na lásku

Zemřela láska, do temnoty dána,
jen obrazy po ní zůstaly.

I přicházely každého večera,
a člověka stále probouzely.

I zželelo se Afrodité,
a lásku člověku vrátila.
Dalšího rána,
před domem náhle kytice kvetla.

I člověk hned jak ji uviděl,
v srdci svém ji zasadil.
Sluneční svit poté pěl,
a múzu políbil.

Člověk nyní rozkvetlý,
láskou opět zazěhlý,
neuctivý k svému daru,
lístky utrhuje v rozmaru
a každé múze, jež ho okouzlí,
lístek vždy udělí.

Náhle člověk zahlédne pravou,
múzu s duší krásnou.
Avšak lístku už nemá dalšího,
a tak opět upadá do světla temného.

(inspirace Kytice – Karel Jaromír Erben)

20 000 mil pod mořem

20 000 mil pod mořem,
a stále dýchám.

20 000 mil pod mořem,
a stále vnímám.

Náhle se tam objevíš,
“s ponorkou mě zachrániš”.
Lano tvé záchranné,
kolem mého krku je omotané!

20 000 mil pod mořem,
a už nedýchám,
20 000 mil pod mořem,
a najednou umírám.

Stejně tě potřebuju,
pomoc tvou vyžaduju.
Jen mě vyvez na hladinu,
a tam mě miluj na hodinu.

20 000 mil pod mořem,
a už nevím jak mám plavat.
20 000 mil pod mořem,
a už nevím co dál očekávat.

Tomáš Podlas

pátek

rychlé kroky směrem k vlaku.

ponožky mám sklouznuté pod
patou

ale vracím se

ještě jednou

abych ti ukázala že tu jsem

než tu nebudu.

tak napůl.

cítím tě všude a vezu si to domů.

vybírám si to nejbližší kupéčko

teď už zaplněné z dvaatřiceti procent.

nepočítám moc ráda

(což křičí poslední desetikoruna v
peněženke)

a ty mi podáváš padesátku na pití.

víš, že už ji nikdy nevrátím.

ptáš se kam jedu,

ale to už opět stojím na prahu.

a nechala bych si ji pro štěstí

kdybych se zas nepočítala.

sedět skrčená v rohu místnosti
v duhovém obleku šaška a
psa prosícího o kosti,
prskavky co ve tmě prskává.
nechat svítit jen měsíc v ohrádce,
bolest vyzpívávat jako litanie.
revolver držet u spánků posádce
– přišel jsi jako amnestie.

v ten moment v dokonalém souladu,
k otevřeným ranám se tiskneš zezadu.
a pro to, co ostatní ani prstem nehnou,
já dovedla bych umřít.

ještě jednou.

Magdaléna Ordeltová

provázky

dotýkáš se prsty chladu
utíkáš a nevíš kam
vypsanou fixou v posledním tahu
kreslíš siluety bytí sám.

trháš vztekle list papíru
omámen sladkostí starých lét.
v kazajce šité ti na míru
odpíráš si vlastní vzlet.

morseovkou vrní kočky na ulici
a řetězy zarávají se do dlaní.
ve stínu nastoupení mučedníci

tak proč se nikdo nebrání?

Býti snílkem bolí

Topit se ve večerech bezesných,
hledat hvězdy v nedohlednu,
zachytím je včas?
beztíži vesmíru brzy podlehnu.
Jako vločky sněhové nad hlavou,
šířící věčnou melodramu,
zachytím je včas?
dokud sama neroztaju?
Jsem pouštním rybářem,
jemná jako motýlí křídla,
však místo životního rozpuku
poletuje polomrtvá víla.
S tíhou životů nemožných,
o kterých každou noc snila.

až dojíš plod

a furt ti bude málo,
nikdy nezahazuj jádřinec dál, než oko
dohlédne.
tam kde si dlouhovlasé dítě s hlinou a
mravenci hrálo
déšť pohřbí suché
a zrozením jej posedne.

a to, z čeho jiný písťaličku měl tobě
bude jídlem.
kde bol druhé opouštěl neustále se
vracev
růst bude tvoje rakev.

Magdaléna Ordeltová

Veronika Trbolová

A tak se stalo

Z polí jsme utekli,
za svobodou, zábavou,
svorně jsme poklekli,
pohodlí přijali,
ať jiní na poli,
do hroud si kopají.

Motyky pustili,
rýčů se zbavili,
krávy jsme prodali,
jiné si koupili,
polí už nemaje,
Jen s kusem papíru,
do obchodu spěchaje,
život šijeme si na míru.

Dřina a slaný pot,
mozoly na rukou,
dva páry starých bot,
nechaje s rozlukou.

Lid šel dál,
úlohy děleny,
průmyslová revoluce,
nenechala svět,
nenechala nikoho,
bez změny.

Klíčem svobody,
otočili jsme tehdy v zámku,
má to své výhody,
i stinnou stránku.

Dnes všeho dosti,
moře jídla,
košíky se prohýbají,
však jedné otázky,
mnozí se vyhýbají:

Co když dveře zavřou se,
nepustí nás dál,
lidstvu rázem zamknou se,
co pak a co dál??

Ondřej Kavka

Café Louvre

obklopena všemi osobnostmi
na místě, kde Čapek sedal
popíjím a píšu blbosti
na místě, kde Masaryk sedal

dali jsme si rychlou kávu
a nasáváme atmosféru

místo už není co bývalo
kde jsou ty velké hlavy
jsou tu jen prázdné postavy
Jak to tu asi dřív vypadalo?

půjčili jsme si tady šachy
ale hrajeme samy
Kde jsou všichni?

Tady

pohlédni, tu jsem
dívám se na tebe
chci tě tady vedle sebe
tady, tady jsem

Otoč se, zastav se prosím.

Daniela Gajdová

Andrea Birckmannová

Šachovnice

Sochy secesních stylů zde stávají se
esencí smutku.

Smrtihlav už odletěl do neznáma,
a jeho Dáma,
zůstala sama.

Teď stojí na šachovém poli,
plném zášti a trápení.
Kde do pohybu,
dává se alabastrové kamení.

Rozdrolené sochy.

Příprava boje.

Co dnes nebylo moje,
zítra nosič černé zbroje,
získá,
dokud nezahyne.

Snahy jako tahy.

Dámu nikdo nezachrání.
Havraní střelec, odhodlaný ke
skonání,
střílí chmury, na bílou paní.
A ta,
pod kopyty jezdeckých koní,
myslí na Smrtihlava,
který přes její lásku,
vyhrává...
Šach-mat

Milovala

Probouzí se v noci,
nerozumějíc vlastním snům.
Koupe se v mracích,
a dnům,
povídá příběhy včerejška.

Usíná na měkké trávě.
Na obličej si kreslí bílou křídou.
Pod ruce, když jí přijdou,
opíjí se realitou pomíjivou.

Zvrácené smysly její,
kreslí do krůpějí,
slz.

Ukazuje zemi svou krásu.
Lidem svou ošklivost.
Na ruce si tetuje spásu,
a na samotné bytí, vrhá zlost.

Směje se měsíci,
a pláče pro slunce.
Mazlí se s růžemi.
Miluje.
...Milovala

Lucie Mikošková

Tiráž

šéfredaktor: Magdaléna Ordeltová

redaktoři: Martin Baron, Lucie Mikošková,
Karolína Dvořáková, Daniela Ráczová,
Veronika Trbolová, Daniela Gajdová

odpovědný redaktor: Jaroslav Březina

grafika, sazba: Lucie Mikošková

korektury: Veronika Trbolová

úvodní obrázek: Lucie Mikošková

obrázek tvorby: Magdaléna Ordeltová

vydávaný od roku 2007